

II. felvonás

A Múlt Szelleme

6. fejezet

Bájos Kísértet

A barlangban sötét volt, mint minden más, az anyatermészet által vájt járatban. A civilizáltabb helyeken legalább lámpákat elhelyeznek a látogatottabb helyeken, persze a Wayland dzsungeljei sosem számítottak a galaxis azon zugai közé.

Fenn egyedül azért tette be lábát, mert az egyetlen megmaradt szövetségese, maga az Erő azt sugallta neki: idegent találni fog valami ehető. Bármilyen is legyen az, biztosan őriznie is kell valakinek. Alighanem egy szakaszra való katonának, akik még korábban húzódhattak ide a dzsungel ellenséges viszonyai elől.

Ez esetben csak két lehetőség áll fent: ellenség vagy ellenség lapul a sötétben.

Ugyanis már nincsenek szövetségi és birodalmi katonák, annak már rég elmúlt az ideje. Igen, eleinte még úgy ment. Az első hetekben két tábor lakozott a fák közt, de aztán elfogytak a tartalékok, és az éhes harcosok már csak arra hagyatkozhattak, amit elejthetnek. Sajnálatos módon itt, e zord világban, a vadak jóval sikeresebbek a rájuk leselkedők elejtésében, mint fordítva. Ez pedig nagyon kevés ételmezt és egyre bomló sorokat jelent, ami az első hónap végére már a remény és – egyúttal – az egység elvesztéséhez vezetett. Akkora már mindenki tisztában volt vele:

Nem jön segítség. A sajátjaik már rég lemondtak róluk.

A Birodalom esetében ez még megesik, de a Lázadás esetében már példátlan, ha ilyen sok értékes személyről van szó. De mégis megtörtént, hiszen már két hónap is eltelt, de a jeladásokra egyetlen kósza válasz sem érkezett.

Itt fontos tudni, hogy a két hónap az a tartam, ahol Fenn már végleg elvesztette a fonalat a napok váltakozásával szemben, szám szerint a hatvankettedik – valójában a hetvenharmadik – éjjelen. Akkora már nem csak a sorok oszlottak szét, de a saját táboraikkal szemben is bizalmatlanná lettek az emberek. Hirtelen mindenki egymaga lett, teljesen magára vagy egy közeli barátjára utalva a zord környezetben. De nem csak a felkelőknél, hanem a birodalmiak, a képzett rohamosztigosok soraiba is beférközött a bizalmatlanság, ami végül káoszhoz vezetett.

Ezért Fenn jól tudja, bármilyen szakadt/kopott egyenruhát is visel az, akivel ma szembetalálja magát, biztosan az ellensége lesz.

- Hé, megállj! – förmedt rá egy hirtelen elé kerülő férfi, aki még mindig a Lázadás színeit és jelképeit viselte magán. Mégis egy birodalmi sugárvetőt fogott rá. Jaris nem szólt semmit, csupán előrántotta a fényszablyáját, mire egy haragos lövés következett. Aztán a szövetségi holtan, egy égett folttal a szemei közt zuhant a barlang érdes talajára. Fenn számára egyáltalán nem jelentett problémát a megölése, most már tisztán látta mindkét fél igazi valóját. A legbelső énjét, ami csak akkor jön elő, amikor a pusztaság túléléséről szól az egész. S azok, kiket a bajtársainak nevezhetett, nem mások a birodalmiaknál. Mindössze más lobogókért küzdenek, ám ettől egy csöppet sem változik a lényeg. Mindkét fél harcosai képesek ölni egy falat kenyérért.

Legyen az férfi, nő, vagy éppen egy szerencsétlen gyermek.

Ha mindez nem tántorította volna el Fennt a „nagy” felkelőktől, akkor az már bizonyosan, hogy ő is ráeszmélt a saját jellemére: ő sem különbözik tőlük. Semmiben. Már rájött, nem is a bosszú hajtotta igazán, amikor Mirát a szeme láttára gyilkolták meg. Csak ölni akart, mert az tette teljessé, kizárólag úgy vonhatta el a figyelmét a hibája felől. Ugyanis teljes mértékben ő felel a haláláért.

Nem azért, mert nem figyelt, ugyan, azt már nem lehetett előrelátni. Azonban nem hagyott neki választást, egyszerűen magához vette és aztán tanítani kezdte. Mirának pedig nem volt más lehetősége az életben, mint a tanítványaként folytatni az életét, hiszen épp Fenn vette el tőle a másik, emberségesebb lehetőséget.

S ki tudja, ha azt nem veszi el tőle, talán mellé sem szegődött volna. De most... most már teljesen mindegy, mert ma rájött: az örökös gyilkolászásának véget kell vetnie.

A gondolatmenetét egy éles mozzanat szakította félbe. Valaki megtámadta, s az illető szó szerint a semmiből kellett, hogy érkezzen, ha nem látta az Erővel. Persze az is könnyedén megeshet, hogy itt, ezen az Isten háta mögötti helyen még maga az Erő is cserbenhagyta őt. Ám mire ez végigfuthatta volna az elméjét, már a földön találta magát, és a szeme sarkából nem kapott el többet egy birodalmi rohamosztagos ádáz árnyánál. A férfi pedig egyenesen felé vetette magát.

Fenn gyakorlatiasan nyúlt a fénykardjáért, ami már nem volt a helyén. A támadója bizonyosan megfoszthatta tőle – mivel őnála sem volt, feltételezhetően csak kiverte a tokjából – az előbb, így maradt a puszta keze. Még azelőtt sikerült felpattannia a talajról, hogy a birodalmi elérhette volna, de az ökle még így is az állát fenyegette. A hősünk kihajolt, majd egy jobb egyenessel történő kontárászba kezdett, amit az ellenfele könnyű szerrel védett. Ezt követően pedig kétszer is gyomron találta Jarist. Nagyon rég, évekkel ezelőtt kapott ütést így, ökölharcban.

A birodalmi soron következő ütését már kivédte az Erő által feljavított reflexeinek köszönhetően, s ezt követően végre célt ért Fenn saját támadása. Azonban a férfi egy csöppet sem tántorodott meg az állát jókora erővel érő ütéstől, sőt még egy újabb támadásra is maradt ereje.

Jaris hátrahajolt, aztán arra eszmélt, hogy kirúgták alóla a talajt. Mind mindenki, ő is arra gondolt, hogy most fölé megy a birodalmi és befejezi, amit elkezdett. De mégsem ez történt. A férfi fogta magát és megindult a másik irányba, egyenesen a Fenn által korábban megölt szövetségi sugárvetője felé.

Az egykori Jedi lovag sem volt rest, azon nyomban a fénykardja felé vette az irányt. Még időben sikerült elérnie, aztán a markába kaparintania. Immár nyert ügye volt, ekképp is közelített a birodalmi felé, amíg egy kékes villanáson nem akadt meg a tekintete, valamint az ütő a szíve helyében. A számára oly kedves szablya heves szikrákat hányt magából, bizonyára durván érkezhettek a barlang felszínére.

- Egy rossz mozdulat és meghalsz! – hallatszott a birodalmi hangja az orra előtt, aki az egykori (átmenti) szövetségese fegyverét szegezte a mellkasa felé.

Jaris belátta, hogy itt a vége. A tenyerével képtelen hárítani az E-11-es tüzét.

- Esküszöm... ha bekapcsolod, én helyben agyonlőlek! – tette hozzá a férfi, melynek hallatán igencsak megörült Jaris. Ha ennek olyan kevés esze van, hogy működőképes állapotban látja a hevesen szikrázó kardját, akár még ki is magyarázhatja magát a helyzetből. Aztán otthagyja a francba, ha már bosszúból nem ölheti meg.

- És mi van akkor, ha bekapcsolom, te lósz, aztán a szemed közt köt ki a nyaláb? – blöffölt Jaris úgy, mintha mi sem lenne természetesebb. – Így vagy úgy, de innen csak az egyikünk juthat ki élve, hacsak... nem kelünk egymás segítségére.

- Miféle segítségére? – kerekedtek ki a sisakjától már rég megváló férfi szemei.

- Eglőször, te megmondod, hol a kaja, aztán szépen elfejezzük – erre a férfi szép lassan a talaj felé kezdte eresztetni a fegyverét. Aztán ismét a magasba emelte.

- Bocsi, de már napok óta nem ettünk egy falatot sem – a kijelentést az Erő is megerősíteni látszotta, pedig az épp ételmezt ígért neki ezen a helyen. Ezzel egy roppant érdekes helyzet állt elő, hiszen ellentmondást talált abban, amiben nem lehetne. Az Erő vagy idejövét verte át, vagy most járhatja a bolondját vele. Akárhogy is, ami egyszer tévútra, s majdnem a vesztére készítette, abban nem bízhat meg még egyszer. – Te valamiféle Jedi vagy, nem? Azok hadonásznak fénykarddal!

- Nem igazán – jelentette ki Fenn egykedvűen, igazat beszélve.

Persze... – visszhangzott a birodalmi gondolataiban.

- Te pedig egy birodalmi rohamosztagos vagy, az akkori énem esküdt ellensége.

- Nem egészen, ezek után már biztosan nem – rázta fejét a férfi.

Jah, én meg madár vagyok... – visszhangzott Jaris gondolatai közt. – Tudod, mit: jól tudsz verekedni, később a hasznodat tudnám venni, ha kikerültünk innen. Szóval, mit szólnál egy kis tűzszünethez, ameddig kikászálódunk erről a sárgolyóról? Aztán meglátjuk, mennyire vagyunk összhangban, és működne-e hosszútávon is a dolog.

- Hm... kellene egy új szövetséges – eresztette le a sugárvetőjét a férfi.

A soron következő pillanatban megremegett a barlang, valamint egy éles morajlás, valamiféle hajtómű baljós süvítése hallatszott odafentről.

- TIE vadászok... – suttogta Jaris alig hallhatóan.

- Akkor egy csillagromboló sem lehet messze – hűmmögte a birodalmi, viszont egy csepp öröm sem lakozott a szemeiben. – Nem megyek vissza.

- Tehát velem jössz? – lépett oda hozzá Jaris, egy újabb tervet forgatva a fejében. Hiszen minden gyökerestül megváltozott a Birodalom érkezésével. Neki, a Jedi Rend egyik utolsó foszlányának mindenképpen el kell menekülnie, márpedig ebben egy ex-birodalmi páratlan segítségére lehet.

- Carlos Dahn – nyújtott kezet a férfi.

- Heh, az féleszű el se talált volna – röhögött fel Fenn, miközben egy csapásra felnyíltak a szemei. Ám ahhoz képest rendkívül kába volt, s úgy hasogatott mindene, mint még soha az élete folyamán. Csupán annyira futotta az erejéből, hogy felmérje a környezetét. Egy cella sarkában ücsörgött, amelyet egy sárgásan izzó energiamező határolt el a szabadságtól. Körülötte nem volt senki más, iszonyatosan kimerült, ezért rögvést úgy döntött, inkább még szunyókál egy kicsit.

Hirtelen felrázta valami. Selymes, hideg érzetre lett figyelmes az arcán.

- Sssshh... nyugi, csak lassan – hallatszott egy nő lágy, keskeny hangja. Jaris ennek megfelelően, csigalassúsággal nyitotta fel a szemeit, melyek tükre egy szép arc sötétkék tekintetével találta szemben magát. Selene arcával, szemeivel és a hangjával.

- Sele... mi... hogyan? – nyögte ki Fenn fájdalmasan.

- Sssshh – a nő elmosolyodott az ép elméről árulkodó szavak hallatán, aztán még egyszer végighúzta a nedves, hideg szivacsot a férfi arcán. Jaris számára csak ekkor esett le, hogy sokkal több minden történt az alatt, amit ő csak egy pillanatnak érzett. Az arcát fedő szakáll már kétszer, ha nem háromszor olyan terebélyessé vált, mint a

múltkor, s a körmeire eresztve a tekintetét úgy érezte magát, mintha csak egy vuki lenne. Bizonyára a szaga sem lehetett másmilyen.

Ezzel szemben a nő fiatalos arca épp olyan volt, amilyenre a legutóbb emlékezett, a természete pedig leginkább a táncos lány szerepéhez kialakított arcát tükrözte.

- Ez nem... ez nem lehet valóság... – hitetlenkedett Jaris, s minden oka megvolt rá. A legutóbbi emlékei szerint három veszedelmes plazmalyaláb elé vetette magát. Olyan nincs, hogy ezt bárki is túlélhesse. – Te... te már rég meghaltál! – ez pedig a mások ok, hiszen Reaver rámpájáról dobták őt a mélybe. Kizárt, hogy túlélhette. De ha mégis... ha Selene valahogy mégis kijutott, akkor miért segítene?

- Pihened kell, aztán választ adsz minden kérdésedre – hirtelen egy különös ábránd vette át Fenn gondolatait, valami, ami álmra készítette őt. Küzdött ugyan, hevesen ellenállt, de az álom leple, mint mindig, ezúttal is felülkerekedett.

- Ne... Selene... még ne menj el... – sziszegte Fenn a fogai közt, aztán magával ragadta a sötétség, és aludni kezdett. Senki sem tudja, hogy meddig.

- Jó reggelt! – hallatszott ismét a nő hangja, de már valamivel távolabbról, mint az előbb. Fenn ismét lassan, nehézkesen nyitotta fel a szemeit, de már jóval frissebbnek és életerősebbnek érezte magát, mint a múltkor. Bár a szakállát is hosszabbnak találta valamivel. Csak ekkor vette észre, hogy Selene a cella sárgás energiamezejének a másik végén áll, ám ez csak az egyike volt a különös fejleményeknek.

A twi'lek pontosan ugyanazt a bőrruhát viselte, amiben a legutóbb, a kidobásakor látta, ezen felül mindent pontosan ugyanolyannak talált, mint akkor. Ha ez valóság lenne, ha ő valóságos lenne, akkor már biztosan mást viselne. A másik dolog egy nagy tál gőzölgő ételben nyilvánult meg, méghozzá egy igazi ínycségeekkel bővelkedőben. Fogolyként biztosan nem adnának neki ilyen finomságot, igaz, arról már fogalma sem volt, mi van a tányéron. Egyszerűen csak fenségesen nézett ki.

- Látom, már jobban vagy – csiklandozta ismét a füleit Selene lágy hangja. – Nézd, hoztam neked ebédet! Biztosan tetszeni fog, mert nekem ez a kedvencem!

Honnan lenne ebben ilyen biztos, ha nem az ő elméjéből eredne?

- Hogyan? – mindössze ennyit intézett felé, ha még ebből is ki tudja találni, mire gondolt pontosan, már bizonyára egy kísértet lesz. Jobban mondva az elméje saját kivetülése, ami általában az örület szélre sodródóknál szokott jelentkezni.

- Kábító lövések voltak – felelte Selene készségesen. – Csak nem gondoltad, hogy halálos fegyverekkel lödöznek utánatok, amikor ti jelentitek a túlélésük kulcsát?

- És túléltek? – folytatta a kérdezősködést, mert hiába hibázott rá Selene az előbbi gondolatára, az túl egyértelmű volt, hogy vitathatatlan bizonyíték lehessen.

- A nők és a gyerekek igen, de amilyen viszonyok közt tartják őket, amilyen áron pedig árulják... még három hét és hírmondójuk sem lesz.

- Szemetek... – nem is tudja, miért epeшти magát, hisz előre tudta, hogy ez lesz.

- Nos, lehetne rosszabb is. Még életben vagy, nem?

- Mira? – tette fel az újabb szívrepesztő kérdést.

- Túlélte, nem vetted oda magad hiába – nyugtázta a nő együtt érzően, aztán már egy másik téma felé terelte a szót. – Meglep, hogy ilyen sokáig húztad, a

legtöbben már az első héten megtörnek. De három hét... és a vallatás meg sem látszik rajtad... na jó, úgy nézel ki, mint valami kukás, de ez már mellékes.

- Miféle vallatás? Selene, hol a kriffben vagytok? – kérdezte türelmetlenül.

- Az nem érdekes, elég annyit tudnod, hogy ez a Fekete Nap egyik börtöne. Tudom, hogy teledrogozták az agyadat, ezért bizonyára nem emlékszel semmire, és én nem fogom neked még egyszer elmagyarázni, az egyszer biztos. Holnapra úgyis elfelejted az egészet... – ezt követően a nő elhallgatott, majd egy mély sóhajtást követően folytatta a mondandóját. – Na jó, annyit megsúgok, hogy már a harmadik hete próbálják kiszedni belőled a Reaver összes létező úti célját, de te makacsul ellenállsz. Egy szót sem húztak még ki belőled és nem is fognak, amíg én minden nap megmondom neked: amint kiszedték belőled a megállókat, halott vagy.

Heh... végig azt mondta, amit hallani akartam. Ugyanúgy néz ki, beszél és mosolyog, mint az utolsó nap, amikor láttam. Legbelül végig azt súgta valami, a feluciaiak már rég történelem, ő is ezt mondta. Naná, hogy Mira megmenekülését reméltem, amikor elé vettem magam, és lám, ő sem mondott mást. Tényleg vallathatnak, ha két másodpercre sem emlékszem, de már szakállam nőtt, a Fekete Nap előszeretettel használ mindenféle tudatmódosító szert. Az pedig mindenféle hallucinációval is járhat, ha a megfelelő „kocktét” kaptam, és lám: máris van egy hihető ok az ittlétére.

Eközben Selene megunt az álldogálást. Kikapcsolta a cella energiamezejét, majd a kecses lépteivel Fenn elé suhant a padlón. Az orra elé téve a finom falatokat.

Egy szellemet látok, ez réges-régen elhalálozott egyént. Nincs más magyarázat... ami értelmet nyerne. De nézzük a jó oldalát! Az agyam legalább nem egy több ezer éves csontvázat küldött, hanem egy igazi szépséget, egy bájos kísértetet! És... és ha az agyamban van az egész, akkor engedelmeskednie is kell! Azt csinál, amit én akarok!

- Nem vagyok szellem – jelentette ki a nő kedvesen, újfent ráerősítve a Jaris által feltételezettekre. A férfi nem is habozott szóvá tenni az esetet.

- Akkor honnan tudtad, hogy annak tartalak?

- Lássuk csak... – tűnődött egy csöppet Selene – amikor legutóbb láttál, sikoltozva zuhantam egy rakás rohamosztagos közé. Téged bedrogoztak, bezártak, kínoztak, és minden úgy alakult, ahogy sejtetted. Szerintem én sem gondolnék mást – mivel Selene végig ugyanazokat az érveket sorakoztatta a létezésére, mint Fenn az ellenkezőjére: ezzel nem igazán győzte meg az ex-jedit.

- Badarság! Te is tudod, hogy csak a fejemben létezel – vágta rá Jaris.

- Márpedig én elég valódinak érzem magam – mosolyodott el a twi'lek, miközben az általa hozott kisebb svédasztal felé mutatott. – Nem eszed meg?

- Létezik egyáltalán? – nevetett fel Fenn, aztán mégis utánanyúlt. Viszont nem érte el, ezért Selene továbbította a kezei közé, s tüzetesen figyelni kezdte. Ami azt illeti, Jaris még mindig hallucinációnak vélte, ezért nem zavartatta magát. Három falatig sem jutott, amikor észrevetette, hogy a twi'lek nem kapcsolta vissza a cella sárgás energiamezejét. Tehát, ha ő valódi, akkor megnyílt az út a szabadság felé.

A körülményekhez képest – Fenn egy elég biztos és elég nagy összegű fogadást tett volna rá, hogy egy hulla hozott neki enni az imént –, a hősünk elég hamar abbahagyta az evést, majd megiramodott a „szabad” levegő felé.

Azonban Selene menten feltartóztatta.

- Nem mehetsz tovább, hidd el nekem – pontosan ahogy Jaris sejtette. Elég sokáig tartott, de végül teljes egészében megbizonyosodott róla: Selene nem létezik.

Sokan mélységes kudarcnak vélnék az egészséget, restelnék, amiért nem bízhatnak meg a saját elméjükben. Azonban Jarist egy merőben más végkifejletet látott az egészben. Megcsalta az elméje? Igen. De ez nem jelenti azt, hogy ne szórakozhatna egy kicsit, mielőtt megölnék a fogva tartói. A sors egyfajta búcsúajándékképp egy élő, lélegző babát adott neki, akinek azt mond, amit csak akar, és ő alázatos szolgájaképp fogja teljesíteni. Miért is ne használhatná ki a helyzetet?

- Vetkőzz! – förmedt rá Selenere, aki csak értetlenül pislogott egy pillanat erejéig, aztán elmosolyodott, és nem csinált semmit. – Gyerünk, szolgál! Táncolj egyet!

Fenn bizonyára még sokáig folytatta volna az észveszejtő hallucinációja szapulását, de a nő hamar elejét vette a dolgoknak. Egészen felegyenesedett, majd a bőrből készült, a kebleihez igen szorosan feszülő ruhájához emelte a kézfejét. Már egészen a zippzárnál tartottak a finom, selymes bőr által fedett ujjpercei, amikor teljesen más fordulatot vettek az események. Selene hirtelen elvette onnan a kezét, majd ökölbe szorította azt, s egy akkora csapást mért Fenn arcára, hogy majdnem a fogai is beletörték. Szegény még a vérét sem köphette a padlóra, mikor a nő jóval komorabb és élesebb hangneme töltötte be a cella rendjét.

- Elég valódinak tűnt, vagy adjak még egyet?! – Fenn erre felnevetett, el sem hitte, hogy még a saját képzelte is képes komoly kárt tenni benne.

- Köszönöm, ennyi bőven elég lesz – az már nyilvánvalóvá vált, hogy a szellem nem akar vetkőzni, valamint szereti magát a létező személyek közt tudatni. Miért feszítené a húrt tovább a kelletténél? – Mi... mi a... – csak ekkor vette észre, hogy az ütés más dolgokat is vont maga után. Émelygést, s heves szédülést eredményezett.

- Óh, meg sem említettem: mérget raktam a kajádba. De nyugi, csak épp annyit, hogy...

Később:

- Hé... ébredj! – hallatszott Selene lágy hangja ismételten az orra előtt, s amikor Fenn felnyitotta a kék szemeit, már megint a még vetkőzni sem hajlandó ábránd rajzolódott ki előtte. Még enyhén pofozatta is, hátha hamarabb magához tér.

- Most ennek mi értelme volt! Csak le kellett volna vinned a... – alig hagyta el a száját ez a pár szócska, máris egy hatalmas pofon termett a sok kisebb helyébe.

- Nem hallucinálsz! Fogd már fel! – valami miatt Fenn most sem adott túl nagy hitelt a nőnek, azonban csak ekkor kezdett ráérezni a környezetére. Nem ez szűk cellában ücsörgött már, hanem egy szép tágas mezőn volt, amelyet festői fák lengtek körbe. Selene épp az egyik ilyen fa törzséhez támasztotta őt, hátha így kényelmesebb ébredése lesz. Ebben valóban igaza is lett, ráadásul Jaris végre tényleg ráérezte, hogy egy hús és vér illető guggol felette, nem pedig valamiféle bájos szellemecske.

- Nem vagy szellem? – tette fel Jaris a létező legnyilvánvalóbb kérdést, amit csak megfogalmazhatna, bár a nő nem háborodott fel, hanem örömele rázta a fejét. – És én végig ezzel szapultalak... milyen kár, pedig már majdnem láttalak meztelenül.

Selene most nem vágta pofon, inkább csak mosolygott.

- Ki tudja, talán egyszer alkalmad is lesz rá. De előbb várjuk meg, amíg a Reaver ideér – és tényleg, ez eddig fel sem ötlött az egykori Jedinek: ideje lenne megtudni, hogy a kerültek ide és mégis mit keresne itt a hajója.

- Hogy sikerült idecsalnod őket? Egyáltalán hová is? Sőt, mi hogy jutottunk el ide?

- Ahogy a múltkor is mondtam, megmérgeztem a kajádat. Úgy terveztem, legalább három napig tetszhalott leszel tőle, de mivel alig kóstoltál bele, csak néhány óráig hagyhattalak a hullaházban – Fenn szemei ezen a ponton már majdnem kiugrottak a helyükről. – Onnan már nem volt nehéz kicsempésznem téged, alig nyolc társammal kellett végezniem, hogy felrakhassalak egy siklóra és ide, a környék legelhagyatottabb helyére vihesselek – időközben Jaris hátrafordult, s csakugyan egy terebélyes talajsiklót pillantott meg a háttérben. – Aztán már csak vártam, amíg felébredsz.

- Elmés – jegyezte meg akaratlanul is Fenn. – Hogy hívtad ide a Reavert?

- Még a Taris előtt ellestem a komfrekvenciáját, aztán küldtem egy üzenetet a nevedben, hogy itt vagy, bajban vagy és ki kéne menteniük innen.

- Tehát, te végig tudtad, hogy erre tart a hajó. Mindannyiunkat törbe csalhattál volna, de mégsem ezt tetted, ehelyett a saját bőrödet kockáztattad, értem – szögezte le a nyilvánvalót, mire Selene egy szelíd mosoly kíséretében bólintott. – Na, ezt nem értem: te, a fejedvadász, akit kidobtam a hajóról, miért tenne kockára mindent a megmentésem érdekében? Mert elég biztos helyed lehet, ha a közelemben engedtek.

- Igen, az volt, de nekem nem volt elég. A Taris óta... már megváltoztam.

- Tényleg, onnan hogy jutottál ki egyáltalán?

- Fogalmazunk úgy, hogy Sigilnek nagyobb a szíve, mint gondolnád, és elég sok tapasztalata van a sötét kis utasa irányításában... – ebből Jaris az égedta világon semmit sem értett, ezért Selene kénytelen volt részletesebben is felvázolni az aznap történeteket. – Kidobtatok, elfogtak, Sigil kieresztett, aztán loptunk egy hajót és mivel nagyon nem bízott meg bennem, kirakott egy szép, élhető, a Fekete Nap zsoldosaitól hemzsegő planétán. Aztán ők is elfogtak, de a Birodalommal ellentétben lehetőséget, hasznot láttak bennem, ezért a soraik közé engedtek.

- Neked meg nem tetszik itt, mert hirtelen olyan nagy szíved lett... – csattant fel Fenn enyhén cinikus hangnemben. – Ezért kiszabadítottál, hogy magunkkal vigyünk, mivel a Reaver az annyival jobb hely, mint a világ legnagyobb bűnszervezete...

- Tényleg tetszettek azok a napok, még akkor is, amikor felszedtük Sigilt.

- Ő most is a hajón van, a tanítványával együtt – sorakoztatta fel elrettentésképp, mert azt már most érezte, hogy ez nagyon rosszul fog elsülni.

- Ann egész kedves, ami azt illeti. Rühell, mint valami feketéllő kelést, de elfogadna. Sigil pedig maga eresztett ki abból a cellából, tehát neki sem lennék túl nagy teher. De egyébként is felesleges ezen aggódni, már megtettem, amit tennem kellett. S mint mondtam, nyolc társammal is végeztem miattad, szóval oda már nem mehetek vissza. El sem tudom képzelni, mit tennének velem... egy árulóval.

- Várj... te honnan veszed, hogy visszajöhetsz?
- Most mentettelek meg a kínhaláltól. Illik viszonzni is az ilyesfajta szívességet – egyből határozottabbá vált Selene nyájas, szinte már kedves arca.
- Ez csak én vagyok, rajtam kívül még akadnak öten. Nem foglak teherként felrángatni egy olyan helyre, ahol minden második ember meg akar ölni... – ekkor Selene megragadta a kezét, s a mellkaséra szorította.
- Nézd, én csak annyit akarok, hogy adjatok még egy esélyt! Most már nem kényszerítenek semmire, már nem kell a képetekbe hazudnom... Kérlek!
- Majd meglátjuk. De nyugi, szerintem nem indulsz olyan rossz eséllyel...

Húsz perc elteltével:

Hosszas, lélegzetvisszafojtott várakozást követően, a Reaver bájos, fekete hajóteste kékes ragyogás által övezve tört elő a fellegek közül, s nem sokkal a hőseink orra előtt ért földet. Fenn azonnal felállt, a kétségei közt egyre csak őrlődő Selene-vel az oldalán várva a pillanatot. A percet, amikor lenyílt a fémes rámpa, s a különös páros a túloldalon három ismerős arcot pillantott meg. Túlságosan is keveset.

Sigil a szokásos faarcát vágta, nehogy már rajta, az elpusztíthatatlan öregemberen mutatkozzanak meg az érzelmek. Ventris viszont őszintén mosolygott, a távolból figyelve a pillanatot, amikor az arcára szívélyes mosolyt erőltető Mirához úgy szalad Fenn, akár a szerető apja lenne. S három napra sem elékezett a közel három hétből, de mégis mindennél jobban hiányolta az egykori tanítványa selymes haját, a bajos arcát, s a zöldellő szemének gyémánt tükrét. A férfi hamar oda is szaladt a cövekként álló lányhoz, majd szorosan átölelte őt, viszont a lány nem viszonzta a gesztust.

- Bárcsak meghaltál volna – súgta a fülébe úgy, hogy mindenki jól hallhassa a környezetünkben. Fennek még elképedni sem volt elég ideje, a lány máris kitépte magát a karjai közül, majd megindult a kabinja felé.

Az utolsó pillanatban mégis megfordult, s Selene felé irányozta a szemének immár sárgásan izzó tekintetét. Így már Fenn is megértette: Mira a Sötét Oldal martalékává lett. Viszont most nem tehetett semmit, csak hallgathatta a lány haragos szavait.

- Ha csak be mered tenni a lábad, még ma este kitépem a szívedet! – ez után elviharzott, s mintha szándékosan úgy mondta volna, hogy a két kalandor bármelyikének címződhessen az üzenet. Viszont mégis Selene, mintsem Fenn felé intézte ezeket a szavakat, tehát valaminek még mindig ott kell lakoznia a lelkében.

Ha más nem is, de az egykori, jóságos lelkének egy szilánkja még ott lehet.

- Akkor most...? – emelte szóra a kecses ajkait Selene, értetlenül állva a látottak előtt. Hiszen Mirával jó viszonyt ápolt, mielőtt kiderült volna a valódi rendeltetése, sőt, a lány még egy könnycseppet is megejtett érte. Igaz, Jaris valóban azt mondta, nem egy személy érdekén múlik majd a jövője, de hirtelen a nő már azt kérdezte magától: vajon csak a helyeslő válasz végett értette ezt?

- Most megtanulod, hogy ne bízz a hamis ígéretekben, Selene – jelentette ki ridegen Sigil. – Mira elméje homályba borult ugyan, de igaza van veled kapcsolatban: benned sem most, sem akkor és soha a jó bűdös életben nem bízhatunk meg. Ahhoz

már túl sokszor adta el a lelke néhány fénylő kreditnek. A te fajtád még az övénel is veszedelmesebb, Mira legalább személyes célból teszi, amit. A pénz helyett.

- De... de én... – Selene állt remegni kezdett, s még az öreg egyre csak romló látása is számos könnycseppet vélt felfedezni az arcán. A nő pontosan tudta, hogy mit tett, tisztában van vele, mi vár rá, ha a nem engedik fel a hajóra. Márpedig nem fogják, ezzel itt és most kellett szembesülnie. – Kérlek... meg fognak ölni!

- Ugyan – nevetett fel Sigil, nehogy véletlenül valaki bevegje a mellébeszélését, vagy, ha mégsem tenné, akkor szánalmat érezzen az egyetlen személy iránt, aki tényleg nem érdemli meg. – Csak kiverik pár fogadat, eltörik egy-két csontodat, és talán az egyik szemedet is kikaparják, de nem fognak megölni. Inkább megtartanak szolgálánynak, vagy tovább adnak valami huttnak.

- Az rosszabb a halálnál... – sziszegte a fogai közt Selene elkeseredve, azonban senki sem tette a vállára a kezét. Pedig most, éppen ma tett végre valamit, ami önzetlen, ami tényleg jutalmat, mintsem újabb veszedelmes kínokat érdemelne.

Azonban az élet nem ilyen, szinte sohasem.

- Bocsi, majd talán legközelebb – tett végül Fenn egy enyhe gesztust, ami még arra is kevésnek ígérkezett, hogy a legcsekélyebb vigasz lehessen a nő számára, aki mélyen keseregve, kislányként zokogva nézte végig a hajó távozását.

- A fenébe, elfelejtettem odadobni neki egy sugárvetőt...

Másfél órával később, a hipertérben:

Késő este köszöntött már a Reaverre, és alighanem mindenki más nyugovóra tért már Fenn kivételével. Szegény még csak most kelt föl, Selene figyelemre méltó mérgének köszönhetően. De ha már egy, vagy netán két teljes napja ébren lenne sem tudná elnyomni az álmot, hiszen hevesen háborog az egykori Jedi mester lelke.

Olysmi érte, ami messze túlmutat Selene otthagytán.

„Bárcsak meghaltál volna” – gondolkodás nélkül vetette magát oda a lányért, és mégis ezt kapta viszonzásképp. Nem is érti hol rontotta el, illetve nagyon is tudja, mi vezetett ehhez a mondathoz, éppen csak azt hitte, azon már túl vannak. De nem. Egészen eddig, a mai napig lapultak Mirában azok, amik nyolc éves korában történtek vele. Mert ott, aznap rontotta el, már a legelső pillanatban olyat téve, ami egyszerűen megbocsájthatatlan. Különös... mit is várt, miben reménykedett ennek a fényében?

- Áh, végre egy újabb éjjeli bagoly – förmedt rá Sigil, akinek olyan rejtelmesen sikerült a háta mögé osonnia, hogy meg is ugrasztotta egy pillanatra.

- Mi az a bagoly? – erre a kor törte férfi csak legyintett egyet.

- Semmi az égvilágon... meg kell hagyni, én is csak valami könyvben olvastam ezt a szót, aztán valami miatt elkezdtem használni.

- Milyen kár, már rég nem olvasgatok. Mellesleg, mi szél fújt erre ilyen későn?

- Csak megnéztem Annie-et, hogy rendben van-e – erre kérdővé vált Jaris arca.

- És... hogy van? – igaz, legutóbb még egész elevenen találta. Alaposan meg is könnyebbült, amikor megtudta, hogy csak az állapota miatt nem tudott kijönni az előbb, mert ő már azt hitte, valaki eltette láb alól.

- Végre elaludt, másodszor Mira felügyelete alatt – ő és Sigil napi rendszerességgel váltják egymást, de az öreg így is alig alszik. – Ashla kis híján eltörte a nyakát, és az Erő – valamint bárminemű orvosi segítség – nélkül hónapokba telne, mire a gerincoszlopa újra magára talál, de így... még három hét is alig telt el, de már önállóan WC-re tud menni, ami egész jó jel.

- Remélem, már nem csak négy-öt métereket tud megtenni, mikor megérkezünk. Carl szeret vigyázni a hajóra, nem szívesen venném el tőle a feladatot – a jelenlegi felállás szerint ő Sigil mellé jutott, aki ugye pont nincs mellette. Ami azt illeti, részben még „örült” is, hogy ezúttal nem ez észbontó nőszemély mellé került (végre nem kell három álló lábbal álomba merülnie). – Addig még van másfél hetünk.

- Hová is érkezünk? – ráncolta a homlokát Sigil, s még csak most ötlött az eszébe, hogy Fenn elfelejtette megosztani velük a jelenlegi útirányt.

- A Hoth rendszerbe. Ann szerint ott fészkel a Lázadás és mi beígértünk neki egy látogatást, habár egyáltalán nincs ott semmi – tette hozzá szkeptikusan. – Jó lenne, ha a saját szemével látná. Akkor végre letenne róla.

Sigil akaratlanul is elevelte magát.

- Ők tényleg ott vannak. Létesítettek ott valamiféle bázist, amit még a Birodalom sem tartana többnek egy koszos kis civil laktanyánál.

- Persze... – legyintett egyet Jaris. – Én mondom, ott semmi más nem lesz, csak egy rakás túlméretezett jégkocka. Max találunk néhány méretes tauntaunt.

- Hidd el, ott lesznek – erre Fenn csak szótlanul rázta a fejét. – Annie csak elég ritkán téved, különben is... – folytatta volna az öreg, ám Jaris félbeszakította.

- Tényleg, ti ketten hogy kerültetek össze? Mert én csak annyiról hallottam, hogy megvetted rabszolgának, most meg nem csak szabad, de még a tanítványod is lett. Ha már itt tartunk: mégis miért vettél magadnak rabszolgát? Ezt nem néztem volna ki belőled! – csattant fel egy kicsit hangosabban is a kelleténél.

A végén még felver valakit.

- Ez egy elég hosszú történet, akkor még fiatalabb voltam és ostobább.

- Sebaj, ráérünk... – aztán Fenn ráeszmélt, mekkora hibát vétett. – Na jó, inkább maradjunk a tömör verziónál. Kezdjük ott, hogy miért vetted meg?

- Mert miattam senki más nem tette volna meg – erre Fenn értetlenül ráncolta a szemöldökét. – Tudni illik, épp akkor kutattam fel és öltem meg a mesteremet, és itt kezdődtek a problémák. Mert csak akkor jöttem rá, hogy nem csak saját magamtól vettem el, hanem azoktól is, akik felnéztek rá. Annie még...

- Annie... te miért is szólítod így?

- Mert Annie Venn a teljes neve és az Ann Venn már elég rosszul hangzik, szóval maradtam az eredetnél – ekkor az öreg eltűnődött egy pillanat erejéig. – Hol is tartottam... áh, megvan. Annie még nem ismerte ugyan, de a megölésével tőle vettem el a legtöbbet. Akkor még egy Jabba nevezetű hutt szolgálánya volt, és hogy is mondjam... nem igazán becsülte meg. Ez még önmagában nem lett volna gond, legalábbis nekem, ha az utolsó pillanatban nem értesülök róla, hogy Myra épp az ő megmentésére sietett. És ekkor jöttem rá, hogy szegény azért fog abban a lyukban megdögleni, mert én csak a kicsinyes bosszúvágyamra tudtam koncentrálni.

- Hm... egyre érdekesebb lesz ez a történet – jegyezte meg Jaris.

- Aztán addig furdalt a lelkiismeret, amíg más belátásra sem készített. Nem akartam feleslegesen bajba sodorni, ezért annak a rendje és módja szerint megvettem... meg kell hagyni, nevetségesen alacsony árat kértek el érte. De mint mondtam, Jabba nem igazán becsülte meg. Én viszont már annál inkább. Eleinte persze félt tőlem, meg bárki mástól, aki a közelébe merészkedett, de amint rájött, hogy én segíteni akarok rajta, mintsem kihasználni, legalább már enni elkezdett.

- Aztán teltek-múltak az évek, szépen összerázódtatok és...

- És – törte meg a kényszerű kiegészítést Sigil, az ő mondókáját senki sem fogja így elintézni – úgy döntöttem, továbbadom neki a tudásomat. Aztán észre sem vettem, de a bűnbánatból cselekvő hőstől egy apafigura lett belőlem, de már csak így van ez... mindenki számára akad legalább egy személy, akit szeret. Jut eszembe, ha már úgyis ezzel töltjük az éjjelt: szerintem beszélned kellene Mira fejével.

Fenn tekintete menten elkomorodott, a kellemes hangulatú beszélgetésből egy csapásra személyes tragédia lett, már ami őt illeti. Sigil szemszögéből majdhogynem fordítva esett az egész, hiszen most, ebben a pillanatban is aggódik Ann-ért.

- Az igazat megvallva: elcsesztem. Sajnos én korántsem a daliás lovagjaként jöttem, mint te. Megpróbáltam helyrehozni, azt hittem, hogy sikerült is. Sokat nevetett, viccelődött, mosolygott, aztán egyszer csak előhozta az egészszet és holnapra mintha kicserélődött volna. Most meg, három hét után visszajövök és mintha már az esküdt ellenségem lenne... – hitetlenkedése közepette a tenyerébe borította a fejét.

- Visszatalál majd a saját útjára, csak időbe telik az ilyesmi. Látod, idővel én is megtaláltam az enyémet – de milyen áron? –, s badarság, hogy az ellenséged. Járra bármelyik utat is, Vader akkor is a fejét akarja, a mienkkel egyetemben. Egy bárkán evezünk, és itt csak akkor maradhat meg, ha betartja a szabályokat. Anniet sem bántja, bármit is lát benne, és téged is hajlandó volt elfogadni a hajó kapitányaként.

De nem az apjaként, vagy éppen a barátjaként.

- Akkor is... már azt sem tudom, hogy tehetném jóvá...

- DÖGÖLJ MEG!!! – hallatszott Mira haragos kiáltása hátulról. S tényleg, ha most ő soros Ann felülvizsgálásában, akkor bizonyosan hallhatta az egész párbeszédet...